

Het Licht dat de Mist splitst

De bol van lapjeslicht straalde om hen heen als een zachte, warme zon.

Geen harde stralen, geen vuurbal. Het was het soort licht van iets dat belangrijk is.

De Monsters deinsden achteruit.

Het grote Monster , bromde boos en schommelde op zijn benen.

”Het werkt.” riep Charlie verrast.

Luro knikte, zijn ogen groot van ontzag.

“DIT LICHT IS STERKER DAN HUN CHAOS.”

“Lenny is dus een soort lichtknuffel!” brulde Bear.

“EEN SUPERKNUFFEL DIE DE WERELD REDT!”

Charlie wist niet of Lenny glimlachte of bijna flauwviel. Misschien allebei.

Maar het grootste Monster herstelde zich en hief één gigantische arm van oude stokken en touwen.

De beweging was langzaam, dreigend.

“Niet laten komen!” riep Luro.

Zijn staf flakkerde, maar zijn magie was niet sterk genoeg om de gele zwerm tegen te houden.

Charlie pakte Lenny's hand.

Samen richtten ze het lapje naar voren.

De lucht golfde.

Whuf.

Whif.

Whuf.

De mist trok zich terug alsof iemand een gordijn opende.

En toen...

Zag Charlie het.

Achter de Monsters.

Verderop in de vallei.

Iets enorms, iets ronds, iets dat leek op een draaiende ring van steen en licht.

Een cirkel in de grond.

Bedekt met mist, maar duidelijk kunstig gesneden.

Oud.

Heel oud.

HET MIDDENWIEL.

Charlie voelde zijn adem stokken.

“Dus daar willen ze heen...”

Luro knikte ernstig.

“Als ze het Wiel bereiken, kunnen ze deuren openen. Niet alleen naar Lenny’s wereld, maar naar alle werelden.

Chaos kan dan overal heen.”

Bear gromde.

“Dat gaan ze NIET doen. Over mijn harige lijf!”

En met een brute, impulsieve sprong stormde Bear naar voren.

“BEAR! WACHT” riep Charlie.

Maar Bear luisterde niet.

Hij rende recht op het grootste Monster af, dook onder een zwiepende arm door en sprong... op de rug van het kerstkrans-Monster.

“IK BEN TERUG VOOR MIJN WASMAND, STELLETJE JENGELLENDE MIKMAKKEN!brulde hij.

Charlie keek naar Luro. “Waarom doet hij dit altijd zó onhandig?”

“Dat is zijn manier van heldhaftig zijn,” zei Luro kalm. Het Monster schudde Bear heen en weer als een natte handdoek, maar Bear beet zich vast als een woedende vlo. Hij rukte aan de touwen op de rug van het Monster, en ineens kantelde het schip, de WASMAND EXPRESS, gevaarlijk opzij.

“PAS OP!” riep Charlie.

Bear probeerde het schip vast te grijpen, maar het zakte scheef.

Één van de touwen knapte.

Het schip schommelde wild.

En toen viel ...iets.

Iets lights.

Iets kleins.

Lenny's ogen werden plots groot.

MIJN...HARTLAPJE...fluisterde hij.

Charlie keek verschrikt.

“Het tweede lapje! Het zat in het schip!”

Een klein, tweede lapje, grijs en rafelig, dwarrelde uit de lucht.

Charlie sprong naar voren.

“PAK HET!”

Lenny wankelde.

Zijn poten trilden.

Maar hij strekte zijn arm uit...

Het lapje viel.

Recht in Lenny's hand.

Op dat moment riep Bear.

“JONGENS!? IK HANG HIER AAN EEN MONSTER, GRAAG
IETS VAN HULP!”

Het grootste Monster draaide wild in het rond.

Bear bungelde aan zijn arm.

Lenny stond ineens op.

“Lenny,” fluisterde Charlie.

Lenny keek naar hem.

Zijn ogen stonden anders.

Helder.

Dieper.

Alsof er twee werelden in weerspiegeld stonden,,, de wereld van Charlie...en de wereld van het Fluisterwoud.

“Het tweede lapje...” zei Lenny zacht.

“Het hoort bij mij. Ik weet... iets meer nu.”

“Wat dan,” vroeg Charlie.

Lenny keek naar de Monsters.

Zijn blik vol zachte droefheid.

“Ik weet... waarom ze verloren zijn.”

Luro werd stil.

Bear riep op de achtergrond nog steeds dingen als...

“HALLO? IEMAND? EEEN KLEIN BEETJE HULP MAG OOK?”

Charlie keek naar Lenny.

“Waarom...zijn ze verloren?”

Lenny duwde het lapje tegen zijn borst.

“Ze zoeken...precies wat ik gevonden heb.”

“Wat dan?”

Lenny glimlachte.

“EEN PLEK WAAR JE HOORT.”

Luro's ogen werden vochtig.

“De Monsters zoeken een thuis. Maar ze zijn gemaakt van dingen die niemand wilde. Dus ze bouwen...uit chaos...en hopen dat het genoeg is.”

Charlie keek naar het kerstkrans-monster die Bear probeerde af te schudden.

“Ze zijn niet alleen maar slecht..?”

“Ze zijn stuk,” zei Lenny zacht.

“En dat doet soms pijn.”

Charlie voelde hoe zijn keel dichtkneep.

Maar toen schudde het Monster harder en Bear gilde..

“OW! MIJN RUG! MIJN OREN!

Charlie pakte Lenny’s hand.”kun jij ... iets doen?”

Lenny keek naar de twee lapjes.

En ineens... begon het licht te groeien.

Sterk...krachtig.

Lenny’s vacht waaide alsof er wind doorheen ging.

De mist trok zich terug.

De Monsters vertraagden.

Hij stapte naar voren

“CHARLIE...PAK MIJN HAND.”

Het licht om hun heen werd groter, een zachte gloed...

die alles raakte...

en alles herkende.

Zelfs de Monsters.

Zelfs de mist.

Zelfs Bear, die een gil gaf en toen verbaasd keek omdat zijn rug plotseling minder pijn deed.

Het licht vulde de vallei.

Alles werd even stil...

